

**Hans Helighet Påven Benedikt XVI:s budskap för firandet av
världsböndagen för fred
1 januari 2010**

Om du vill bygga fred, skydda skapelsen!

1. I början på det nya året, önskar jag framföra uppriktiga fredshälsningar till alla kristna gemenskaper, till de internationella ledarna och till alla människor av god vilja över hela världen. För denna 43:e världsböndag för freden har jag valt temat: *Om du vill bygga fred, skydda skapelsen*. Respekt för skapelsen har stor betydelse, inte minst därför att ”skapelsen är begynnelsen på och grundvalen för alla Guds verk”¹, och dess bevarande har nu blivit avgörande för mänsklighetens fredliga samexistens. Människans omänsklighet, i form av krig, internationella och regionala konflikter, terrorhandlingar och kränkningar av mänskliga rättigheter, hotar både freden och en fullödig mänsklig utveckling. Inte mindre upprörande är de hot som kommer av likgiltighet inför, om inte rent av missbruk av, jorden och de naturresurser som Gud har givit oss. Därför är det absolut nödvändigt att mänskligheten förnyas och stärker ”detta förbund mellan människan och miljön, som ska avspegla Guds skapande kärlek, från vilken vi har vårt ursprung och till vilken vi är på väg”².
2. I min encyklika *Caritas in Veritate* (Kärlek i Sanning), påpekade jag att en fullödig mänsklig utveckling är nära förbunden med de förpliktelser som har sin grund i människans relation till den naturliga miljön. Miljön måste förstås som Guds gåva till alla människor, och sättet vi använder den på medför ett delat ansvar för hela mänskligheten, särskilt för de fattiga och för framtida generationer. Jag hävdade också att närhelst naturen, och i synnerhet människan, endast ses som ett resultat av en tillfällighet eller utifrån en utvecklingsdeterminism, så försvagas vår övergripande ansvarskänsla³. Å andra sidan, att se skapelsen som Guds gåva till mänskligheten hjälper oss att förstå vår kallelse och vårt värde som människor. Tillsammans med Psalmisten kan vi i förundran utropa: ” När jag ser din himmel, som dina fingrar format, månen och stjärnorna du fäste där, vad är då en människa att du tänker på

---

¹ Katolska Kyrkans Katekes, 198

² Benedikt XVI, Budskap för världsböndagen för fred 2008, § 7

³ Caritas in Veritate, nr 48

hennes, en dödlig att du tar dig an honom?” (Ps 8:4-5). När vi betraktar skapelsens skönhet inspireras vi att känna igen Skaparens kärlek, denna kärlek som får ”solen och de andra stjärnorna att röra sig”⁴.

3. För tjugo år sedan, ägnade påven Johannes Paulus II sitt budskap för världsböndagen för fred åt temat ”*Fred med Gud Skaparen, Fred med hela Skapelsen*”. Han betonade vår relation, som Guds skapade varelser, med hela universum omkring oss. ”I vår tid”, skrev han, ”blir vi mer och mer medvetna om att världsfreden är hotad ... också genom en *bristande respekt för naturen*”. Han tillade att en ”*ekologisk medvetenhet*, snarare än att bli bagatelliserad, måste få stöd att utvecklas och mogna, och förverkligas i lämpliga program och initiativ”⁵. Tidigare påvar har också talat om relationen mellan människan och miljön. På 80-årsdagen av Leo XIII:s encyklika *Rerum Novarum*, 1971, framhävde Paulus VI att ”genom sitt tanklösa utnyttjande av naturen löper människan risken att förstöra den och att själv bli ett offer för denna förnedrande förstörelse”. Han tillade att ”det inte bara är den materiella omgivningen som ständigt hotas genom förorening och avfall, genom nya sjukdomar och förmågan till slutgiltig förintelse, utan också människans miljö, som hon mister kontrollen över, och på det sättet för framtiden skapar sig en miljö som kan bli outhärdlig för henne. Detta är ett socialt problem av stor räckvidd, som angår hela mänskligheten”⁶.
4. Utan att komma in på speciella tekniska lösningar, är Kyrkan, som ”expert på mänsklighet”, icke desto mindre angelägen om att uppmärksamma relationen mellan Skaparen, människorna och den skapade ordningen. Johannes Paulus II hade 1990 talat om en ”ekologisk kris” och genom att framhäva dess huvudsakliga etiska karaktär, pekat på ”det brådskande moraliska behovet av en ny solidaritet”⁷. Hans vädjan är än mer angelägen idag, när vi ser tecken på en växande kris som det skulle vara oansvarigt att inte ta på allvar. Kan vi förbli likgiltiga inför problem som hänger ihop med klimatförändring, ökenspridning, försämring av och produktionsbortfall på stora jordbruksarealer, föroreningen av floder och vattendrag, förlusten av biologisk mångfald, ökningen av naturkatastrofer och skogsskövlingen i tropiska regioner? Kan vi bortse ifrån den växande företeelsen av ”miljöflyktingar”, människor som på grund av försämringen av sin naturliga livsmiljö tvingas överge densamma – liksom ofta även sina ägodelar – för att konfronteras med tvångsförflyttningens faror och

---

⁴ Dante Alighieri, *Den Gudomliga Komedin, Paradiset*, XXXIII, 145

⁵ Budskap för världsböndagen för fred, 1990, 1

⁶ Det Apostoliska Brevet, *Octogesima Adveniens*, 21

⁷ Budskap för världsböndagen för fred, 1990, 10

osäkerhet? Kan vi förbli oberörda inför aktuella och möjliga konflikter som har att göra med tillgången på naturresurser? Allt detta är frågor som allvarligt påverkar utövandet av de mänskliga rättigheterna som rätten till liv, mat, hälsa och utveckling.

5. Det måste stå klart att den ekologiska krisen inte kan ses isolerad från andra relaterade frågor, eftersom den är nära förbunden med själva utvecklingsbegreppet och med vår förståelse av människan i hennes relation till andra och till den övriga skapelsen. Kloket måste alltså diktera en genomgripande och långsiktig granskning av vår utvecklingsmodell, en granskning som också måste beakta ekonomins betydelse och mål och korrigera dess brister och missbruk. Jordens ekologiska hälsa påkallar detta, men det är också något som mänsklighetens kulturella och moraliska kris påfordrar, vars tecken har varit tydliga överallt i världen sen en tid tillbaka.⁸ Mänskligheten behöver en genomgripande kulturell förnyelse; hon behöver återupptäcka de värden som kan tjäna som en fast grund för att bygga en ljusare framtid för alla. Våra nuvarande kriser – vare sig ekonomiska, matrelaterade, miljöbetingade eller sociala – är till sist också moraliska kriser, och de relaterar alla till varandra. De kräver att vi förnyar den väg som vi går tillsammans. I synnerhet, kräver de en livsstil som präglas av måttfullhet och solidaritet, nya vanor och engagemang, en livsstil som tillitsfullt och modigt fokuserar på strategier som verkligen fungerar, och som bestämt förkastar de som har misslyckats. Endast så kan den nuvarande krisen bli en möjlighet till eftertanke och nytt strategiskt tänkande.
6. Förhåller det sig inte så att det som vi kallar ”naturen” i kosmisk betydelse har sitt ursprung i en ”plan av kärlek och sanning”? Världen ”har inte kommit till av något slags nödvändighet, ett blint öde eller av en slump... Världen framgår ur Guds fria vilja; han ville att de skapade varelserna skulle ha del av hans väsen, hans vishet och hans godhet”⁹. Redan de första sidorna i Första Moseboken pekar på denna visa kosmiska plan: den framgår ur Guds vilja och finner sin höjdpunkt i mannen och kvinnan, skapade till Skaparens avbild och likhet för att ”uppfylla jorden” och ”härska över den” som Guds ”förvaltare” (jfr 1 Mos 1:28). Harmonin mellan Skaparen, mänskligheten och den skapade världen, som den skildras av den Heliga Skrift, bröts genom Adams och Evas synd, av mannen och kvinnan, som ville ta Guds egen plats och vägrade att inse att de var hans skapade varelser. Till följd av detta, stördes också arbetet att ”härska” över jorden genom att ”odla och bruka den”, och en konflikt

---

⁸ Benedikt XVI, encykliken *Caritas in Veritate*, 32

⁹ Katolska Kyrkans Katekes, 295

uppstod inom och mellan mänskligheten och resten av skapelsen (jfr 1 Mos 3:17-19). Människorna lät sig bemästras av själviskhet; de missförstod innebörden av Guds påbud och exploaterade skapelsen utifrån begäret att utöva absolut herravälde över den. Men den riktiga innebörden av Guds ursprungliga påbud, vilket Första Moseboken tydligt visar, var inte bara ett bemyndigande av auktoritet, utan snarare en kallelse till ansvar. Visheten hos de äldste hade insett att naturen inte står till vårt förfogande som en ”utspridd avfallshög”¹⁰. Den bibliska uppenbarelsen fick oss att förstå att naturen är en gåva av Skaparen, som gav den en inbyggd ordning och gjorde det möjligt för människan att ur denna ordning lyfta fram de grundregler som behövdes för att ”odla och bruka den” (jfr 1 Mos 2:15).¹¹ Allt som finns till tillhör Gud, som har anförtrott det till människan, om än inte för en godtycklig användning. När människan en gång har satt sig på Guds plats, istället för att vara Guds medarbetare, så slutar hon med att frammana ett naturens uppror, ”som tyranniseras mer än förvaltas av henne”.¹² Människan har således en förpliktelse att utöva ett ansvarsfullt förvaltarskap över skapelsen, att bry sig om den och att bruka den.¹³

7. Det är sorgligt att säga, men det är alltför uppenbart att många människor i olika länder och på olika platser lider under stora umbäranden därför att många andra försummar eller vägrar att utöva ett ansvarsfullt förvaltarskap över miljön. Andra Vatikanconciliet påminde oss att ”Gud har bestämt jorden och allt vad den innehåller till att brukas av alla människor och alla folkslag”.¹⁴ Skapelsens tillgångar tillhör mänskligheten i sin helhet. Men med den hastighet som vi utsuger naturen idag, så äventyrar vi allvarligt tillgången på vissa naturresurser inte bara för den nuvarande generationen, utan framför allt för kommande generationer.¹⁵ Det är inte svårt att se att miljöförstöring ofta beror på avsaknaden av långsiktiga officiella riktlinjer eller på en närsynt jakt på ekonomiska intressen, som på ett tragiskt sätt blir ett allvarligt hot mot skapelsen. För att bekämpa denna företeelse, måste all ekonomisk aktivitet beakta det faktum att ”alla ekonomiska beslut har en moralisk konsekvens”¹⁶ och så visa en ökad respekt för miljön. När vi använder naturresurser borde vi vara angelägna om att

---

¹⁰ Heraclitus av Efesus (omkr 535 – 475 f.Kr.), Fragment 22B124, H. Diels-W. Krantz, *Die Fragmente der Vorsokratiker*, Weidmann, Berlin, 1952, 6e utg.

¹¹ Benedikt XVI, encyklikan *Caritas in Veritate*, 48

¹² Johannes Paulus II, encyklikan *Centesimus Annus*, 37

¹³ Benedikt XVI, encyklikan *Caritas in Veritate*, 50

¹⁴ Pastoralkonstitutionen, *Gaudium et Spes*, 69

¹⁵ Johannes Paulus II, encyklikan *Sollicitudo Rei Socialis*, 34

¹⁶ Benedikt XVI, encyklikan *Caritas in Veritate*, 37

skydda dem och se till de kostnader som detta medför, både ur miljösynpunkt och av social hänsyn, som en väsentlig del av de övergripande utgifterna. Den internationella gemenskapen och de nationella regeringarna är ansvariga för att sända ut de rätta signalerna för att effektivt bekämpa en felaktig användning av naturen. För att skydda miljön, och säkra naturresurserna och klimatet, måste vi handla efter tydligt fastställda regler, också utifrån en juridisk och ekonomisk synpunkt, liksom samtidigt vederbörligt beakta den solidaritet som vi är skyldiga dem som lever i fattiga områden i vår värld och framtida generationer.

8. Det är brådskande att få till en större känsla av solidaritet mellan generationerna. Kommande generationer ska inte behöva bära kostnaderna för hur vi har använt de gemensamma naturresurserna. ”Vi har tagit emot ett arv från gångna generationer, och vi har dragit fördel av arbetet av våra samtida; av den orsaken har vi förpliktelser gentemot alla, och vi kan inte vägra att intressera oss för de som kommer efter oss för att utöka den mänskliga familjen. Universell solidaritet handlar om såväl en förmån som en plikt. Det är ett ansvar som de nuvarande generationerna har gentemot de kommande, ett ansvar som också berör enskilda stater och den internationella gemenskapen”.¹⁷ Naturresurser ska användas på ett sådant sätt att omedelbara vinster inte får en negativ påverkan på levande varelser och människor, nuvarande och framtida; och att skyddet för privat egendom inte strider mot att naturtillgångarna är till för alla;¹⁸ och att mänsklig aktivitet inte äventyrar jordens fruktbarhet till förmån för samtidens och framtidens människor. Förutom en bättre känsla för solidaritet mellan generationerna finns det också ett brådskande moraliskt behov för en förnyad insikt om solidaritet inom samma generation, i synnerhet i relationen mellan utvecklingsländer och högt industrialiserade länder: ”det är en mycket angelägen uppgift för den internationella gemenskapen att hitta institutionella medel för att reglera utvinningen av icke förnyelsebara naturtillgångar och i den processen också ta med de fattiga länderna och så kunna planera för framtiden”¹⁹. Den ekologiska krisen visar på nödvändigheten av en solidaritet som omfattar tid och rum. Det är viktigt att erkänna att bland orsakerna till den nuvarande ekologiska krisen ligger det historiska ansvaret hos de industrialiserade länderna. Trots det, är de mindre utvecklade länderna och tillväxtländerna i synnerhet, inte undantagna från eget ansvar gentemot skapelsen,

---

¹⁷ Påvliga Rådet för *Justitia et Pax*, *Compendium of the Social Doctrine of the Church*, 467; jfr Paulus VI, encyklikan *Populorum Progressio*, 17

¹⁸ Johannes Paulus II, encyklikan *Centesimus Annus*, 30-31, 43

¹⁹ Benedikt XVI, encyklikan *Caritas in Veritate*, 49

eftersom förpliktelsen att successivt införa effektiva åtgärder och riktlinjer för miljön åligger alla. Detta skulle lättare kunna åstadkommas om egenintresset spelade en mindre roll vid beviljandet av hjälp och vid delandet av kunskap om en renare teknologi.

9. Bland de grundläggande problemen som den internationella gemenskapen absolut måste ta itu med är det som har med energitillgångarna att göra och utvecklingen av gemensamma och hållbara strategier för att tillfredställa både nuvarande och framtida generationers energibehov. Det betyder att teknologiskt avancerade samhällen måste vara beredda att uppmuntra till en måttligare livsstil samtidigt som de måste minska sin energikonsumtion och förbättra dess effektivitet. Det finns också behov av att främja forskning och användning av energislag som har mindre påverkan på miljön och ”en världsvid omfördelning av energiresurserna, så att länder som saknar dessa resurser kan få tillgång till dem”.²⁰ Den ekologiska krisen erbjuder ett historiskt tillfälle att utveckla en gemensam handlingsplan i syfte att inrikta den globala utvecklingsmodellen mot större respekt för skapelsen och för en fullödlig mänsklig utveckling inspirerad av de värden som hör ihop med kärlek och sanning. Jag vill förespråka antagandet av en utvecklingsmodell som är grundad på den mänskliga personens centrala ställning, främjandet och delandet av det gemensamma bästa, ansvar, förverkligandet av behovet av en ändrad livsstil, och på klokheten, den dygd som talar om för oss vad som behövs göras idag med hänsyn till vad som kan hända i morgon.²¹
10. En hållbar och heltäckande hantering av miljön och jordens resurser kräver att den mänskliga intelligensen inriktas på teknologisk och vetenskaplig forskning och dess praktiska tillämpning. Den ”nya solidariteten”, som Johannes Paulus II uppmanade till i sitt Budskap för världsböndagen för fred 1990²² och den ”globala solidariteten” för vilken jag själv vädjade i mitt Budskap för världsböndagen för fred 2009²³ utgör viktiga förhållningssätt när vi ska forma våra insatser för att skydda skapelsen genom en bättre internationell samordning i hanterandet av världens resurser, i synnerhet i vår tid, när det finns ett allt tydligare samband mellan bekämpandet av miljöförstörelsen och främjandet av en fullödlig mänsklig utveckling. Dessa två realiteter är oskiljaktiga, eftersom ”en fullödlig utveckling av människan inte kan ske utan en ömsesidig

---

²⁰ Benedikt XVI, encyklikan *Caritas in Veritate*, 49

²¹ Jfr Helige Thomas av Aquino, *S. Th.*, II-II, q. 49,5

²² Jfr nr 9

²³ Jfr no 8

utveckling av hela mänskligheten”.²⁴ För närvarande äger många vetenskapliga framsteg och nyskapande ansatser rum som ger löfte om tillfredställande och balanserade lösningar på problemet med vår relation till miljön. Vi måste till exempel uppmuntra till forskning om effektiva sätt att utvinna solenergens ofantliga möjligheter. På ett liknande sätt bör vi uppmärksamma det världsvida problemet med vatten och det globala vattenkretsloppet som är av yttersta vikt för livet på jorden och vars stabilitet allvarligt kan riskeras av klimatförändringen. Lämpliga strategier för landsbygdsutveckling för småjordbrukare och deras familjer bör utforskas liksom även genomförandet av ändamålsenliga riktlinjer för skogsbruket, för hanteringen av avfall och för att stärka sambandet mellan bekämpningen av klimatförändring och fattigdom. En ambitiös nationell politik krävs tillsammans med ett nödvändigt internationellt engagemang som kommer att ge viktiga vinster särskilt på lång sikt. I praktiken är det nödvändigt att gå bortom en ren konsumtionsmentalitet för att befrämja en jordbruks- och industriproduktion som kan respektera skapelsen och tillfredsställa allas grundläggande behov. Vi måste ta tag i den ekologiska utmaningen inte bara på grund av de mörka utsikterna av miljöförstörelse; den verkliga motivationen måste ligga i sökandet efter en äkta världsvid solidaritet inspirerad av värden som kärleksfull omsorg, rättvisa och det gemensamma bästa. Av den orsaken, som jag har hävdad på annat håll, ”är teknologi aldrig bara en fråga om teknologi. Den avslöjar människan och hennes strävan efter utveckling; den uttrycker den inre spänningen som gradvis driver henne att övervinna de materiella begränsningarna. *Teknologin sedd ur den här synvinkeln är ett svar på Guds påbud att odla och bruka jorden* (jfr 1 Mos 2:15) som han har anförtrott mänskligheten, och teknologin måste tjäna till att förstärka förbundet mellan människorna och miljön, ett förbund som ska avspegla Guds skapande kärlek”.²⁵

11. Det blir mer och mer uppenbart att miljöförstörelsen utmanar vår livsstil och de förhärskande konsumtions- och produktionsmodellerna, som ofta inte är hållbara vare sig från en social, ekologisk eller ens ekonomisk synvinkel. Vi kan inte längre bortse från att en förändring måste till som kommer att resultera i nya livsstilar, ”i vilka sökandet efter sanning, skönhet, godhet och gemenskap med andra för det gemensamma växandets skull är de faktorer som bestämmer konsumenternas val,

---

²⁴ Paulus VI, encykliken *Populorum Progressio*, 43

²⁵ Encykliken *Caritas in Veritate*, 69

besparingar och investeringar”.²⁶ Fredsfostran måste i högre utsträckning börja med genomgripande beslut hos individer, familjer, gemenskaper och stater. Vi är alla ansvariga för att skydda och värna miljön. Detta ansvar har ingen gräns. Utifrån subsidiaritetsprincipen är det viktigt att var och en är engagerad på sin egen nivå, och arbetar på att övervinna utbredningen av egenintresset. En särskild roll att medvetandegöra och utbilda tillfaller olika grupper i det civila samhället och icke-statliga organisationer som arbetar med beslutsamhet och generositet för att sprida det ekologiska ansvaret, ett ansvar som måste vara allt djupare förankrat i respekt för den ”mänskliga ekologin”. I det här avseendet har också massmedia ett ansvar att lyfta fram positiva och inspirerande modeller. Med ett ord, omsorgen om miljön påkallar en vid och global världssyn; en ansvarsfull och gemensam ansats att gå bortom synsätt som grundar sig på själviska, nationalistiska intressen och istället anta ett synsätt som alltid är öppet för alla människors behov. Vi kan inte vara likgiltiga för vad som sker omkring oss, eftersom varje liten del av vår jord som förstörs påverkar oss alla. Relationer mellan individer, sociala gemenskaper och stater, liksom relationen mellan människan och miljön, måste präglas av respekt och en omsorgsfull kärlek och sanning. I denna bredare kontext kan man bara uppmuntra den internationella gemenskapens ansträngningar att garantera en fortgående nedrustning och en värld fri från kärnvapen, som bara det hotar livet på jorden, och en fortlöpande fullödig utveckling både av den nuvarande generationen och av kommande generationer.

12. Kyrkan har ett ansvar gentemot skapelsen, och hon ser det som sin plikt att utöva detta ansvar i det offentliga livet, för att skydda jorden, vattnet och luften som är Skaparens gåvor avsedda för alla, och framför allt för att rädda människan från självförstörelse. Det finns ett nära samband mellan naturförstörelsen och de kulturella modeller som formar den mänskliga samexistensen; följaktligen, ”när den mänskliga ekologin respekteras i samhället, så tjänar också miljöns ekologi på det”.²⁷ Unga människor kan inte förväntas respektera miljön om de inte får någon hjälp att respektera sig själva, både i familjerna och i samhället i stort. Naturens bok är en och odelbar; den omfattar inte bara miljön utan också individ-, familje- och socialetik.²⁸ Våra förpliktelser mot miljön kommer av våra förpliktelser mot den mänskliga personen, både individuellt och i relation till andra.

---

²⁶ Johannes Paulus II, encykliken *Centesimus Annus*, 36

²⁷ Benedikt XVI, encykliken *Caritas in Veritate*, 51

²⁸ *Caritas in Veritate*, 15, 51

Därför uppmuntrar jag till ansträngningar att befrämja en större medvetenhet om ekologiskt ansvar som, liksom jag påpekade i min Encyklika *Caritas in Veritate*, kan säkra en äkta ”mänsklig ekologi” och så kraftfullt bekräfta det mänskliga livets okränkbarhet i varje stadium av livet och under alla villkor, personens värdighet och familjens unika kallelse, där vi övas i kärlek till nästan och i respekt för naturen.²⁹ Det finns behov att skydda det mänskliga samhällsarvet. Dessa nedärvda värderingar har sitt ursprung i och är del av den naturliga morallagen, som är grunden för respekten för den mänskliga personen och skapelsen.

13. Vi får heller inte glömma det mycket betydelsefulla faktum att många människor erfar frid och stillhet, förnyelse och stimulans, när de kommer i nära kontakt med naturens skönhet och harmoni. Här finns en slags ömsesidighet: när vi vårdar skapelsen, inser vi att Gud, genom skapelsen, har omsorg om oss. Å andra sidan, en rätt förstådd relation mellan människan och miljön kommer inte att leda till att man gör naturen till något absolut i sig eller att man skulle anse den viktigare än den mänskliga personen. Om Kyrkans läroämbete uttrycker allvarliga farhågor om miljöbegrepp som inspirerats av ekocentrism och biocentrism, så är det för att sådana begrepp eliminerar skillnaden i identitet och värde som finns mellan den mänskliga personen och andra levande ting. I namn av en förment jämlik syn på alla levande varelsers ”värdighet”, leder sådana begrepp till att människans särart och överordnade roll upphävs. De öppnar också vägen till en ny panteism färgad av ny-hedendom, som anser att källan till människans frälsning endast finns i naturen, förstådd endast i naturalistiska termer. Kyrkan är för sin del angelägen om att man närmar sig frågan på ett balanserat sätt, med respekt för den ”grammatik” som Skaparen har inpräglat i sitt konstverk genom att ge människan rollen som förvaltare med ansvar över skapelsen, en roll som människan förvisso inte får missbruka, men som hon heller inte kan frånsäga sig. Den motsatta ståndpunkten, som gör teknologin och den mänskliga förmågan till något absolut, resulterar på samma sätt i ett allvarligt övergrepp inte bara på naturen, utan också på den mänskliga värdigheten i sig.³⁰
14. *Om du vill bygga fred, skydda skapelsen.* Sökandet efter fred av människor av god vilja skulle bli lättare om alla erkände den odelbara relationen mellan Gud, människan och hela skapelsen. I ljuset av den gudomliga Uppenbarelse och i trohet till Kyrkans

---

²⁹ Jfr *Caritas in Veritate* 28, 51, 61; Johannes Paulus II, encyklikan *Centesimus Annus* 38, 39

³⁰ Benedikt XVI, encyklikan *Caritas in Veritate*, 70

Tradition har de kristna sitt eget bidrag att komma med. De betraktar kosmos och dess under i ljuset av Faderns skapande arbete och Kristi frälsningsverk, som genom sin död och uppståndelse med Gud har försonat ”allt på jorden och allt i himlen” (Kol 1:20). Den korsfäste och uppståndne Kristus har skänkt sin helighets Ande till mänskligheten, till att leda historiens gång i förväntan på den dag, när Frälsaren skall återkomma i härlighet, med ”nya himlar och en ny jord” (2 Pet 3:13), där rättfärdighet och fred skall råda för evigt. Att skydda den naturliga miljön för att bygga en värld av fred är sålunda en förpliktelse som åligger alla. Det är en brådskande utmaning, en som måste mötas med förnyat och samlat engagemang; det är också ett försynens tillfälle att till kommande generationer ge vidare hoppet om en bättre framtid för alla. Må detta stå klart för världens ledare och för dem, oavsett på vilken nivå, som bryr sig om mänsklighetens framtid: att skydda skapelsen och att stifva fred hör intimt ihop! Av den orsaken, inbjuder jag alla troende att innerligt be till Gud, den allsmäktige Skaparen och barmhärtighetens Fader, så att alla män och kvinnor tar denna angelägna vädjan till sitt hjärta: *Om du vill bygga fred, skydda skapelsen.*

Vatikanen 8 december 2009

Översättning: Sr Madeleine Fredell OP, Generalsekreterare, Justitia et Pax